

bringen af en vis Ligevægt, som uvilkaarligt fører til store Udgifter for Staten, og alt dette bevirker saa, at naar jeg har den Ære i Dag at skulle anbefale Skattelove til dette høje Ting, efter at de er vedtagne i Folketinget, saa synes det mig, at jeg for saa vidt ikke just taler paa Regeringens Vegne, men i en vis Forstand taler paa Landets Vegne; thi Landet kræver, at der nu skaffes Midler til Veje til Udgifter, som er afholdte.

Om selve de tre Lovforslag skal jeg tillade mig at udtale mig forholdsvis kort, idet jeg ikke ser nogen Grund til at gaa ind paa Enkeltheder. Jeg maa antage, at ærede Medlemmer kender disse Lovforslag selv nu, da de er ændrede; der har jo været rig Lejlighed for ærede Medlemmer til at lære dem at kende, og heller ikke er de særlig indviklede. De er desværre af den Klarhed, som næsten altid saadanne Regninger og Krav har. Derimod vil jeg gerne gøre nogle almindelige Synspunkter gældende, som har været ledende ved Lovforslagenes oprindelige Fremsettelse, ogsaa de Synspunkter, der har været ledende ved de Ændringer, Lovforslagene er undergaaet i det andet Ting.

Det almindelige Synspunkt fra Regeringens Side var dette, at naar man skulde gaa til ny Skatteudskrivning, til nye Skattelovforslag, var det for Tiden nødvendigt at holde sig alene til de direkte Afgifter. Jeg har sagt i det andet Ting, og jeg har tidligere ogsaa sagt i dette høje Ting, at jeg i og for sig ikke er nogen Modstander af indirekte Afgifter — jeg indtager maaske paa ganske enkelte Omraader en Særstilling indenfor mit Parti —, men det har ikke kunnet berøre min Stilling ved denne Lejlighed, thi det har været mig klart fra første Færd, at skulde man under den nuværende Situation komme til nye Skattepaalæg, var det nødvendigt at tage Skatterne ad direkte Vej og tage dem der, hvor Evnen var størst. Naar en stor Del af Befolkningen lider Nød, naar man lægger store Byrder paa de ubemidlede, naar de maa møde til Militærtjeneste, naar derigennem deres Erhverv bliver i høj Grad forringet, og naar Folk med de smaa Indtægter og de smaa Funktionærer med stort Besvær maa kæmpe sig igennem, saa bliver det nødvendigt, naar man skal gaa til Skatteudskrivning, at henvende sig til dem, der hører til de velhavende i Samfundet, og henvende sig, som det ogsaa her er sket, der, hvor der er Kapital til Stede. Men i hvert Tilfælde: overfor dette Spørgsmaal, hvor Skattepaalæget skulde finde

Sted, om det skulde være paa de indirekte Skatters Omraade eller paa de direkte Skatters, har Regeringen altsaa stillet sig saaledes, at den ubetinget mente, at de direkte Skatter maatte udrette, hvad Øjeblikket krævede. Og paa dette Punkt har Regeringen ikke mødt nogen Modstand eller nogen Indsigelse, i alt Fald ikke i det andet Ting, og ikke fra noget af de 4 Partier, som udgør baade dette og det andet høje Tings samtlige Medlemmer. Alle indrømmer, at hvad man end ellers vil sige, hvordan man ellers vilde stille sig i og for sig til Spørgsmaalet direkte eller indirekte Skatter, saa er Stillingen nu den, at man ikke kommer udenom, at her kunde der ikke blive Tale om Forbrugsafgifter og lignende, naar man skulde have nye Skatter. Paa dette Punkt var der da ingen Modsigelse, og dette vilde jeg gerne slaa fast, for derigennem har man dog naaet en meget stor Ting og er kommet over et meget stort Spørgsmaal, idet man jo ellers kunde være ganske sikker paa, at saa snart vi skulde til at diskutere Skatteforslag i Rigsdagen, vilde de to forskellige Synspunkter meget let rejse sig imod hinanden. Her var imidlertid kun eet hos Regeringen og eet hos Folketinget, og jeg maa gaa ud fra, saaledes som jeg kan forstaa det, at ogsaa det samme Synspunkt vil blive gjort gældende i dette høje Ting.

Det første Lovforslag, jeg skal tillade mig at omtale, er Forslag om Ændring af Arveafgift. Synspunktet her er ogsaa dette, at naar man nu skal gaa til Skatteudskrivning, saa er det det rigtigste at lægge Skatten der, hvor Kapitalen er til Stede. Og hvad enten man nu mener det ene eller det andet om Arveafgiften, hvad man nu end mener om, hvor meget den kan bære, saa er det sikkert, at Arv indeholder et Øjeblik, hvor en Kapital kommer til en Mand, og af denne Kapital har det allerede været Statsskik, at man tog en Del, og der er naturligvis intet principielt i Vejen for, at man tager noget mere. Allerede da Arveafgiften sidste Gang var til Behandling i Rigsdagen, fremkom der fra demokratisk Side i Folketinget et Krav om, at Arveafgiftssatserne skulde være meget større, end de blev. Det høje Ting her gjorde Indsigelse herimod, og det blev et Kompromis, der den Gang fandt Sted, idet man gik ned til lavere Satser, for øvrigt langt lavere Satser, end jeg mener var rigtige og nødvendige. Nu har jeg foreslaaet at gaa op til saa høje Satser — endda noget højere — som dem, de demokratiske Partier den Gang forlangte.